

ham til at ønske sig fri for Rangskatten, saa respecterer jeg det, saa finder jeg det meget naturligt, men ellers, naar denne Grund ikke er tilstede, saa er jeg noget tilbøielig til at troe, at den meest forsængelige Mand er den, der skynder sig med at indgive sin Ansøgning om at blive fri for sin Statsraadstitel, for først at blive nævnt som den folkelige Mand, der foragter al Titel. Men alligevel, jeg ønsker at fjerne disse Titler; vi kunne vel ikke fjerne al Forsængelighed og saaledes heller ikke den, der knytter sig til Statsinstitutionerne, men vi kunne modarbejde den, saa godt vi formaae, og vi skulle modarbejde den, navnlig i dens værste Stikelse, og det er den, som fremtræder i Rangtitler. Disse Rangtitler forstyre os i vore selskabelige og oeconomicke Forhold; de borttage fra vort selskabelige Liv den Frihed og Ugeneerthed, som kunde herske der uden dem; de berøve Eproget den Simplicitet og Pæthed, som det kunde have, naar vi blot nævne enhver ved sit Navn og betegne ham som Hr. den og den. Titelvæsenet stiller os endvidere latterlig ligeoverfor andre europæiske Folk, som ikke have denne Pynt, og det har endelig den alvorlige Følge, at der dertil, og det langt mere end til Vidensvæsenet, knytter sig en Classification, der vækker Stikelse mellem Folk, som ellers ikke have mindste Anledning til at blive stikelige paa hinanden, og forfører Folk til at søge at indtage en Livsstilling, som ikke passer efter deres Omstændigheder; thi den, der har en Statsraadstitel, vil leve paa en Maade, der svarer til denne Titel. Af disse Grunde anser jeg Titelrangen for at være en skadeligere Kilde til Forsængelighed end Ordener, skjøndt Ordener ogsaa kunne være det, og jeg vil derfor have den bort. — Men hvorfor stiller jeg da et Endringsforslag, der gaaer ud paa at udelukke en dertil sigtende Bestemmelse? Det gjør jeg, fordi jeg vil have for det Første, at det skal skee i en rigtig Form, og dernæst, at det skal skee i det rette og fulde Omfang. Det skal skee i rigtig Form, og det er ikke den rigtige Form, at man i en Lov, der handler om Embedsmænds Rønningsvilkår, optager Noget, der ikke staaer i den allerringeste Forbindelse med deres Rønning. Man kan jo vel sige, at det er Noget,

man er vant til, at man leilighedsviis anbringer en saadan Bestemmelse, naar den i og for sig er nyttig, men det er en slet Bane; hvad der er nyttigt og rigtigt, skal komme frem paa rigtigt Sted, og vil man have denne Bestemmelse frem, saa bør det skee ved et Lovudkast, der gaaer ud paa at afskaffe al Titel og Rang, en Bestemmelse, der iøvrigt allerede har været under Forhandling ved Grundlovens Vedtagelse; men man skal ikke putte den ind her, thi deraf følger, at man heller ikke kan faae den ind i dens rette Omfang. Jeg har allerede bemærket, at man ved at sætte den ind her har tilføiet en aldeles overflødig Bestemmelse om, at der skulde træffes Foranstaltninger til, at Folk kunde blive af med den Titel, de have. Saadanne Foranstaltninger vilde være aldeles overflødige, da Veien dertil allerede er givet og banet, og det glæder mig, at min Ven tilhøire (Schmann) er enig med mig i, at det sidste Stykke af Paragraphen skal gaae ud. Men Hovedsagen for mig er, at det andet Punkt af Bestemmelsen skal være fuldstændig, fordi Hensigten dermed kun saaledes kan opnaaes paa en reisefærdig Maade. Jeg skal ikke udbrede mig videre derover, thi jeg kan henholde mig til, hvad jeg derom har sagt ved 1ste Behandling. Som Bestemmelsen nu foreligger, gaaer den ud paa, at Embedsmænd ikke kunne faae Titelrang, men at alle Andre kunne faae den. Deraf følger, at vi ikke vilde opnaae Hensigten, at blive frie for dette Legetøj i det selskabelige Liv og at blive frie for den deraf opstaaende Jaloust; vi faae blot en ny Form for Jaloustien, nemlig mellem den ikke betitlede Embedsmænd og den betitlede Privatmand. En Professor kan nu blive Statsraad, og en Grosferer kan blive Statsraad, men naar Professoren ikke længere kan blive det, vil han maaffee blive misundelig paa Grosfereren, der er bleven Statsraad. (Modsigelse) Ja, Mange have denne Svagheit, ofte have de den meest, der sige, at de ikke have den. Jeg vil altsaa, at vi skulle blive ganske frie for Titelvæsenet, og hvis vi kunde opnaae det ved denne Bestemmelse, saa skulde jeg ubetinget stemme for den, men naar vi ikke blive frie derfor i det Hele, saa vilde vi ikke have opnaaet noget Nyttigt.